

det i Konventionen, at det ikke kan betragtes som en fjendtlig Handling af en neutral Stat, at den afværger en Neutralitetskrænkelse, selv om det sker ved Magt. Man tillader altsaa Magtanvendelse, men man beordrer den ikke; snarere kan man sige, at man ikke anbefaler den; man siger: I have Lov til at gøre det, men det ligger tydeligt deri, at man aldeles ikke paalægger det som en Pligt. Men dertil kommer jo, hvad der for øvrig ogsaa er indrømmet under Debatten, at udover det mulige kan ingen forpligtes. Ere vi ude af Stand til at forsvare vor Neutralitet, kan ingen Magt i Verden tvinge os dertil. Men endelig vil jeg henvisse til, at selve Haagerkonferencen enstemmig har opfordret alle Stater til at studere Afrustnings-spørgsmaalet, til at underkaste Afrustnings-spørgsmaalet et alvorligt Studium. Saaledes lyde Ordene. Det har selve den forrige Regerings Repræsentanter i Haag været med til. Men naar Haagerkonferencen henviser alle Staterne til at studere Afrustningsspørgsmaalet for eventuelt at gennemføre det, saa kan det dog aldrig være stridende imod Haagerkonferencen at staa paa det Standpunkt, at vi ikke kunne forsvare vor Neutralitet og heller ikke ere forpligtede dertil.

Men saa kom den højtærede Udenrigsminister i Gaar og slog med eet Slag Grunden bort under alle de Talemaader, man hidtil har ført til Fordel for det saakaldte Neutralitetsforsvar; ja, den højtærede Konseilspræsident begyndte egentlig forleden, idet han sagde, at Grænsen imellem et Neutralitetsforsvar og et Eksistensforsvar var ganske flydende. Men om et Eksistensforsvar siger baade det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen), at det er umuligt; det formaa vi ikke. Men med Hensyn til Neutralitetsforsvaret plejer man saa at sige: Vel formaa vi ikke at føre et Eksistensforsvar; overfaldes vi af en overlegen Stormagt, er det ude med os, lige meget hvad vi stille op, men vi kunne jo dog forsvare vor Neutralitet, thi en eller anden Nabo vil ikke med hele sin Magt kaste sig over os; han kan kun anvende en Del af sine Tropper o. s. v. I Gaar fortalte imidlertid den højtærede Udenrigsminister os, at man i Forvejen vil planlægge Neutralitetskrænkelsen; man vil altsaa ikke gøre det tilfældigt, naar Kri-gen er udbrudt, men man vil i Forvejen overveje det og med fornøden Magt kaste

sig over vedkommende Land og besætte det. Det er jo med eet Slag at slaa Grunden bort under al den Tale, som hidtil er ført om Neutralitetsforsvaret.

Vi staa efter min Mening ved et Vendepunkt i dansk Politik og Militærudvikling. Hvis Regeringens Forslag sejre, faa vi en Militarisme her i Landet, saa det forslaar noget og i mere end een Forstand. Og Tegnene paa Militarismen, selv efter Højres Definition af Ordet, begynde jo allerede at vise sig. Nu benægtede ganske vist Forsvarsministeren i Gaar, at Generalerne havde truet med Strejke, og hans Ord maa man jo tro paa; men ganske vist have Højrebladene fortalt om, at de vilde gøre det, uden at det er blevet dementeret. Men der er andre Tegn paa, at Officererne begynde at optræde som selvstændig Magt. I „Berlingske Tidende“ har den ene højtstaaende Officer efter den anden 14 Dage eller 3 Uger i Træk fremsat deres Pronunciamento om, hvad de mente om den militære Ordning. „Nationaltidende“ har anstillet en Enquête over Officerernes Stilling, og de have næsten alle svaret derpaa og givet deres Mening til Kende. Maa jeg erindre om, hvad der for ganske nylig er sket, som viser, at gaa disse Forslag igennem, og med hele den Stemning, der nu synes at være ved at komme op paa det Omraade, ere Officererne ved at begynde at føle sig som en Stormagt, som en Stand, som en Kaste, der er hævet op over det øvrige Folk, altsaa netop det, som selv Højre erkender er Militarisme. Jeg erindrer om det, der skete med „Dannevirke“, om det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Flugt fra „Dannevirke“ for ganske nylig. Han maatte forlade den Skanse, som han endogsaa selv havde opkastet. Han havde dannet denne Forening for at fremkalde et godt Forhold mellem menige og Officerer, mellem Hæren og Folket. Og da han saa ikke mere i et og alt, efter at han ikke længere var Forsvarsminister, vilde følge Officererne, planlagde de en Demonstration imod ham, og det er selve Regeringens egen Presse, der indrømmer dette. Og i Stedet for saa at tage Kampen op mod disse politiserende og demonstrerende Officerer foretrækker det ærede Medlem fra Ringkøbing at gribe til et andet Gevær end det, Soldaten plejer at ty til. Hvis det ikke er Militarisme, at nogle Officerer ved at true med Demonstration kunne fordrive en forhenværende Forsvarsminister og Konseilspræsident fra den Forening, han selv har stiftet, ved jeg ikke, hvad Militarisme er.